

לונדון, 16.3.39

פוליה יקרה

מיום נסחיימה הועידה האנגלו-יהודית, המסלחת

היהודית התאספה היום בשלוש אח"צ במשרדנו והחליטה מה אחד

שאיננו יכולים לקבל הצעות המסלחת כבסיס להסכם והמסלחת

מכני כן מהפרכת.

ובזאת חמה הפרשה של "שיחות" לונדון - עד כמה שזה נוגע

לנו.

אין ספק שמחר יודיעו גם הערבים למסלחת שהם דוחים

את ההצעות. הם ביקשו אהסול מהמסלחת שני ימים לעיון.

"הכדינות" הערביות דווקא היו נכונות לקבל את ההצעות, אבל

ערבי א"י מהגנדים בכל חוקך, ולדעתי בודק. אם כי ההצעות

לוקחות מאתנו כמעט הכל - אין תן נוחנות לערבים ולא כלום,

וברור לי שגם הערבים ידחו אותן.

המצית ההצעות היא זו:

(א) הפליה היהודית המטק לאחר חמש שנים, ולא

המשך אלא אם הערבים לא יתנגדו לכך.

במשך חמש השנים יורשו לעלות לא יותר משבעים

וחמשה אלף יהודים, מזה עשרים וחמשה אלפים פליטים (בעיקר

ילדים וקרובים) מיד כשיחברו לנציב שיש אמצעים מסוימים

לסידורם בארץ, לחלכת יתכן להקלות את כל הפליטים חאלה במשך

שנה זו, או אפילו במשך החדשים הקרובים.

מלבד זאת יורשו מכסימום של עשרת אלפים לשנה, אם

כשרון יכולה הקליטה הכלכלית בארץ יאפשר זאת. בכירור יכולה
הקליטה יחיעצו גם עם ערבים וגם עם יהודים.

באופן כזה יוכל הישוב היהודי בארץ לעלות במסך

חמש השנים עד כדי שליש של כל האוכלוסין.

העולים הבלתי לגליים הנמצאים כבר בארץ (הממשלה

מעריכה כספרם עד כדי 40,000) יורשו להשאר, אולם הממשלה תאחז

באמצעים למנוע להבא עליה בלתי לגלית, ואם מי-שהוא יעלה בלי

רשות ואי-אפשר יהיה לגרשו - ינכו אותו כמספר העולים היהודים.

(ב) לנציב העליון יהיה כוח לאסור על היהודים

רכישות קרקע, וחוא יקבע באילו איזורים אסור בכלל ליהודים

לרכוש קרקע, באילו איזורים רכישת קרקע תהיה מוגבלת, ובאילה -

חפשיה.

בענין זה יתנהגו לפי המסקנות של ועדות פיל וודתב.

(ג) הממשלה מודיעה: שמטרתה הסופית היא הקמת

מדינת ארצישראלית, לא יהודית ולא ערבית. אולי פדלית.

המדינה לא הוקם מיד, זה ימשך אולי כעשר שנים. אבל במסך

הזמן הקרוב יקימו מועצת מיעצת, ולה ומנו ערבים ויהודים,

שני ערבים כנגד כל יהודי וגם יכניסו ערבים ויהודים למועצת

אבסוקומיבית. במסך הזמן המועצת תיהפך למועצת בחוקתה. המדינה

הוקם רק כשהממשלה תיווכח ששני העמים עובדים יחד.

וזהי בערך ההכניה שהגישו לנו ולערבים אחמול -

וכמוכן שדחינו אותה.

כשספשיטים מהחכניה הזאת אח הפרטים והקישוטים הרי

מה שנשאר ממנה הוא זה :

(א) היהודים מוכרחים להשאר מיעוט, לא יותר משליש.

(ב) בלי הסכמה קרבית לא תהיה עליה יהודית.

(ג) בלי הסכמה יהודית לא תהיה כרינה "עצמאית".

באופן זה נמשלה הממשלה מכל צד מה שחשוב לה ביותר.

היהודים רוצים בעליה - נוהגים לערבים זכות ויטו

נגד עליה.

הערבים רוצים "עצמאות" - נוהגים ליהודים זכות ויטו

נגד עצמאות.

הכנייה זו מוכרחה להרגיש את שני הצדדים - ולחסות

עוד יותר את הערבים ביהודים, כי עכשיו יאסרו האנגלים

לערבים: רציתם עצמאות? אנחנו נוהגים לכם עצמאות, אלא

שהיהודים מעכבים.

וליהודים יגידו: רציתם עליה - ושיגו הסכמה

הערבים ותהיה לכם עליה.

אי-אפשר היה לבדוד חכניה יותר טובה העלולה להגדיל

החתום בין שני העמים כחכניה זו.

הממשלה אמנם אוסרת שכוונת החכניה היא להכריח שני

הצדדים לקואופרציה. באמת חכניה זו עשויה רק להגדיל תניגורים

בין שני העמים.

הממשלה עכשיו מטבח את הצעת פול. ועדת פול אסרה:

היהודים רוצים שהארץ תהיה להם, והערבים רוצים שהארץ תהיה להם.

היות וזה בלתי אפשרי, ואין שום צד יכל להשיג כל מה שהוא

רוצה - יהנו לוח חלק של הארץ, ולוח - חלק. באה עכשיו
הממשלה והעבדה הקצרה על מיה:

היהודים לא יקבלו מה שהם רוצים - והערבים לא
יקבלו מה שהם רוצים, אלא כל צד יוכל להפריע לשני.

פוליטיקה יוחר מרושעת, אווילית וקצרת-ראי אי-
אפשר היה לחזור.

ואין לי, כל ספק שמדיניות זו לא האריך ימים.

לפי שעה קיבלנו מכה קשה, במקום אנושה. הממשלה

ביטלה למעשה הצהרה בפור, ובפעם הראשונה הכריזה סגלינו
לחשאר מיעוט בארץ. אבל איני רואה כל יסוד ליאוש ולרפיון-

רות. החכמים הואח היא כל כך אבסורדית שאיני חושש כלל
להתקיימותה. והיו לנו צרות - אבל נחגבר עליהן, אם בינחים
לא תהיה מלחמה בעולם.

אולם מלחמתנו מה במסך שעה חשבויות האירונים לא

היחה לגמרי לשוא.

בפעם הראשונה בחולדות הציונות - ובחולדות העם

היהודי לאחר ההורבן - עמדנו בהחבקות קשה עם כוח עצום,

ועמדנו לא בתחנונים, בבקשה רחמים או בדרישה צדק בלבד.

בפעם הראשונה אשהמשנו בנימוק חדש. בכוח שלנו שבארץ.

בתחילה האנגלים חשבו שאנחנו מדברים מליצות. כשהכירו

באמת סענהנו זו - נחמנו ומלאו חסדן. כשאמרנו לממשלה

בחוקף ובבטחון גנימי שאין הם יכולים להקים מדינה ערבית

בא"י ואין בכוח הערבים לשלום בארץ נגד רצוננו - צללו אזניהם.

גם חליפתם וגם מלקולם לא האמינו החילה למסע אונם בשאסרהי
לה שאין אנו זקוקים לשום קדובות וגרמיות בשביל המיעוט
היהודי בארץ, כי המקום הזה ידאג לעצמו. ושם בחונות על
הנייר לא יוסיפו ולא יגרעו. מה שאנו רוצים - שלא נתית למישום
ולא ניתן לתקים שום מדינה שתתפוך אותנו למקום.

וכשתבינו שדמרים אלה נכונים ונוכחו שיש בכוחנו
למנוע הקמת מדינת "עצמאית" - שפירושה האמתי הוא מדינת ערבית -
אמרו: מכיוון שאחם יכולים למנוע הקמת מדינת "עצמאית" -
ניתן לערבים רשות למנוע העלית שלכם...

"קונש" זה לא יסתיר אותנו - והמדינה "העצמאית"

לא תקום, אם רק הישוב לא יבגוד בעצמו ובעם היהודי.

ליסדנו דבר-מה גם את הערבים.

איו לנו שחי ישיבות עם באי-כוח המדינות הערביות

(קיראק, מצרים, סעודיה). אחת ביום 25.2.39 והשנית ביום

7.3.39. מצד הערבים היה בשחי הישיבות ראש המדברים עלי מהר

פחה, באי-כוח מצרים.

בפעם הראשונה דיבר על היהודים בא"י - בעל היהודים

במצרים וקיראק וחבטית להם שווי-זכיות... בפעם השנית כבר לא

הקלה על הדעת דיבור כזה. הוא הבין שהיהודים בא"י אינם

כיהודים במצרים וקיראק. ואם כי עדיין לא רכשנו את המדינות

הערביות לסוף בציונות, אבל הן מבינות עכשיו יותר את הציונות

מאשר מבינו קודם, וגם יודעות לכבד אותה יותר.

לסדר ב"שיחות" אלה גם הלורדים שלנו - יהודי אנגליה

חבלי ציונים: לורד בוריסטד, לורד רדינג, ליאונל כהן וחבריהם.

בפעם הראשונה בחייהם שמעו יהודים מדברים עם שליטי-עולם בחוקה, בגאון, באמונה, בעקשנות ובהרגשת-כוח. כאשר דיברנו אנחנו הפעם עם באי-כוח האימפריה הבריטית. ואז כי לא חסיד מסכים אולי בלבם לדברינו - היו מוכרחים ליהנות ולשמוח על החוקה והגאון, ובעומק לבם, אני בטוח, שהם גאים שיש סוף סוף נקודה אחת בעולם שבה מהווים היהודים כוח.

כל השנים ראו ב"ישוב" מעין נצרכים, מקבלים ונחמכים. הם ראו הפעם ישוב חדש: ישוב של כוח יהודי, והם יודעים עכשיו לכבד את הישוב ולהשמע לו. בשביל כך בלבד היה כדאי הדבר - אם כי "חשיחות" האלה עלו לנו בדמים מרובים - בלשד העצבות והעצבים והסוח. איני יודע אם הייתי מסוגל להמשיך עוד שבועים או שבוע במחילות איומה זו שבה עמדתי שש שבועות אלה. ואם כי מערכת זו הפסדנו - כוחנו המדיני והאימטרטגי לא פחה אלא להיפך עלה, ואני בטוח שנוסיף לעמוד בקרב - וננצח. דרוש רק שהישוב לא יבחל, לא יחרט, לא יצא מכליו ולא יעשה שטיות. דרוש גם שהעם היהודי ידע לעסוד ליסיגר ויושים לו תקורה החמרית והסוסרית הדרושה למלחמה קשה ומסושכה - כי הדרך לנצחון עודנו רחוק.

לפני שובי לארץ עלי לנוח ימים אחדים, אך השבוע
הקרוב לא יהיה עדיין שבוע של מנוחה, כי נכשיר עלינו להחזונן
לזיכונת שיהקיים בודאי במסך עשרה - ארבעה-עשר יום במלחמנו.
אולם לפסח אהיה בבית.

בן-צבי ושאר חברי המסלחת מארצישראלית (מלבד ברל)
נופעים הערב לארץ ומתם תשמעו פרטים.

הקיבלה החומר ששלחתי לך ע"י י. כהן :

שלום ונשיקות

דוד.